

nister forlanger? Han vil ikke opgive denne midlertidige, ved Krigen foranledigede Lov uden at faae fuld Erstatning for, hvad han der opgiver. Denne Opfattelse har ikke Stygge af Berettigelse; jeg tilstaar, at der ligger paa mine Læber stærke Ord; men jeg kvæler dem, jeg sluger dem. Og hvoraf kommer det, at der ligger saa stærke Udtryk paa mine Læber? Det kommer deraf, at jeg ærgrer mig over mig selv, at jeg var uforsigtig nok til, da jeg forelagde denne Lov, da ikke at give den en bestemt Begrænsning. Jeg ærgrer mig over mig selv, at jeg saaledes havde Tillid til Tro og Love, at jeg troede, at det ikke kunde falde Noget ind, at lade en i Landets Nød vedtagen Lov staa som noget saa Fast, at man ikke vilde opgive den uden at faae fuld Erstatning. Jeg ærgrer mig over min Estermand, at han ikke havde klart Blik nok til at se, hvad der kunde komme ud af, at denne midlertidige Lov ikke blev indskrænket til et vist Antal Aar, saa at den falbt bort, hvis den ikke blev vedtagen paa ny. Heraf lære vi, hvad vi komme til at høde, naar man ikke har Mistænksomhed nok, naar man har al for stor Tillid til, hvad der maa anses i Almindelighed som Noget, der følger af sig selv. Den høitagede Finantsminister kommer virkelig til at opgive det Standpunkt, ikke at opgive denne Skat uden at fordre Erstatning derfor. Den høitagede Finantsminister kommer til at gjøre Afkald paa de 3 Millioner og indskrænke sine Fordringer paa Erstatning til, hvad der bliver tilbage. Jeg vil i Henhold til de Ytringer, hvormed jeg begyndte, bede den høitagede Finantsminister om at ville optage dette Forslag til fornøjet Overveelse. Det kan undertiden være gavnligt, at man taler med en ganske Fremmed om en saadan Sag. Jeg er overbevist om, at hvis den høitagede Finantsminister vilde forelægge hvilken som helst af de herværende Diplomater det Spørgsmaal: Siig mig engang, hvorledes stiller det sig for Eder, naar man faar vedtaget en Lov i Anledning af Krigen som en aldeles midlertidig Lov, for at faae tilveiebragt de nødvendige Udgifter, Krigen medfører, strider det saa ikke mod den politiske Moral, og hvad vi skyldte Tro og Love, naar Regjeringen ikke vil opgive en saadan Lov, uden at faae fuld Erstatning? Jeg er overbevist om, at han vil faae det enstemmige Svar, at det strider derimod. Uagtet vi jo nok vide, at den diplomatiske Moral ikke er saa særdeles streng, saa tror jeg dog ikke, at han vil kunne faae Medhold af en eneste i sin Stilling til denne Sag. Men hvis den høitagede Finantsminister skulde vedblive at holde paa sit Standpunkt, velan! saa maa man

finde sig deri, saa bærer han ene Ansvar for, at en stor, for Udviklingen af vore materielle Forhold vigtig Lov ogsaa kommer til at høre til Drømmenes Verden. Og hvis vi tænkte os, at vi havde en Kirkegaard for alle disse Lovforslag, som vi ville begrave, saa vil der over dette og de følgende Lovforslag passende kunne reises følgende Monument: Herunder hvile Lovforslagene over Told-, Brænderi- og Vinstat o. s. v. De bleve alle sammen ihjelslagne af deres egen Fader. Han gjorde sig en Rølle af den Paastand, at en i Anledning af Krigen indført, aldeles midlertidig Bestatning ikke kunde opgives, uden at man derfor fik fuld Erstatning.

Hvad selve Spørgsmaalet om Toldloven angaar, maa jeg tilstaa, at jeg ikke er en videre ivrig Tilhænger af den indirekte Bestatning. Jeg finder mig i den, fordi den er nødvendig, men nogen saadan varm Tilhænger, som nu er paa Mode for Diebliffet, er jeg ikke. Selv naar jeg tænker mig, at der i den ikke er noget som helst Beskyttelses-element, selv naar Bestatningen kun ligger paa de Varer, hvoraf der ikke produceres det Allermindste i Indlandet, og selv om man, hvad egentlig er Idealet af denne Toldbestatning, lægger paa den indenlandske Produktion en Afgift, der omtrent svarer til, hvad der fordres i Told, er jeg ikke nogen Tilhænger af denne Skat, fordi den ikke svarer til Skatteevnen, men falder saa høist ulige, ikke at tale om, at den i Virkeligheden bliver ulige derved, at der svares f. Ex. den samme Afgift af sin Ost som af ganske almindelig afflummet Meierost, og af Cigarer til 2 Ore den samme Afgift som af Cigarer til 1 Kr. Stykket. Men naar saa dertil kommer, at der i den indirekte Bestatning opstaar et Beskyttelses-element, finder jeg det endnu mere betænkeligt. Hvad er det egentlig, som man kalder Beskyttelse? Det er, at man forlanger, at Ens Medborgere skulle betale En en Skat. Man kunde faae Varen billigere fra Udlandet, men der skal betales denne høiere Pris, som foranlediges ved Tolden. Beskyttelse medfører paa ingen Maade blot Udgiften af de Penge, som flyde ind i Statskassen, men den medfører tillige, at der gaar Noget ud af Borgernes Lomme, som flyder ind i andre Borgernes Lomme. Jeg anser derfor egentlig Sukkerstatten som et vist Ideal. Man har været meget streng i saa Henseende og skærpede end ikke fra den første Begyndelse Sukkerproduktionen her i Landet den Understøttelse, hvortil den dog nok kunde have trængt. Men jeg indrømmer, at ogsaa i saa Henseende maa man tage særligt Hensyn til de bestaaende Forhold og fare frem